

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Oom Wiggily's kiespijn

Er was eens een jongen die kiespijn had. Het was geen erg grote kies die hem pijn deed, en het was eigenlijk best verrassend hoe zo'n grote pijn in zo'n kleine kies kon zitten. Tenminste, dat dacht de jongen.

"Maar ik ga niet naar de tandarts om hem eruit te laten trekken!" riep de jongen, terwijl hij zijn hand voor zijn mond hield. "En ik laat niemand in dit huis hem eruit trekken! Zo!" Hij rende weg en verstopte zich in een hoek. Meisjes zijn niet zo als ze kiespijn hebben – alleen jongens.

"Misschien hoeft de kies niet getrokken te worden," zei Moeder, terwijl ze naar de jongen keek en zag hoeveel pijn hij had.

"Dat is zo!" riep Oma, die probeerde een manier te bedenken om de jongen te helpen. "Misschien kan de tandarts een klein gaatje in je kies maken, jongen, en het gaatje vullen met cement, zoals de man het gat in ons trottoir heeft gevuld, en dan stopt al je pijn."

"Nee, ik ga niet naar de tandarts! Ik ga niet, ik zeg het je!" riep de jongen. En ik denk dat hij met zijn voet op de vloer stampte, heel zachtjes. Het kan zijn dat hij een punaise zag uitsteken en die met zijn schoen naar beneden wilde hameren. Maar ik ben bang dat het een stamp van zijn voet was; en daarna had die jongen spijt.

Maar hoe dan ook, zijn kies bleef pijn doen, en het was het soort pijn dat "sprong", want het was op het ene moment erger dan op het andere. Soms dacht de jongen dat de pijn van de ene kant van zijn tong naar de andere kant sprong, en dan leek het weer alsof hij naar het gehemelte sprong.

De kiespijn leek zelfs salto's te maken, en eens leek het alsof hij achterover sprong. Maar hij sprong nooit helemaal weg, wat de jongen wel wilde.

"Je kunt me beter jou naar de tandarts laten brengen," zei zijn moeder. "Hij zal de kies ofwel repareren zodat hij geen pijn meer doet, of hij zal hem eruit halen, zodat er een nieuwe kies kan groeien. En echt, de pijn die de tandarts kan veroorzaken, zal maar klein zijn, en het zal zo voorbij zijn. Terwijl je kies de hele nacht pijn kan doen."

"Nee, ik ga niet naar de tandarts! Ik ga niet!" riep de jongen, en toen deed hij weer alsof er een punaise in het tapijt zat die met zijn voet moest worden gehamerd.

Nu was het rond deze tijd dat Oom Wiggily Langoor, de konijnenheer, van zijn holle boomstronk bungalow in het bos huppelde om op zoek te gaan naar een avontuur. Maar tot nu toe wist Oom Wiggily niets van de jongen met kiespijn. Dat kwam iets later.

"Ga je lang weg?" vroeg Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, de muskusrat huishoudster, aan de konijnenheer.

"Alleen maar lang genoeg om een leuk avontuur te beleven," antwoordde Meneer Langoor, en weg huppelde hij met zijn rood, wit en blauw gestreepte reuma-kruk,

met zijn roze, twinkende neus voor hem uitgestoken als de koplamp op een stoomtrein.

Nu was het toevallig zo dat Oom Wiggily's holle boomstronk bungalow niet ver van het huis was waar de Kiespijn Jongen woonde, hoewel de jongen het huis van het konijn nog nooit had gezien. Hij had vaak in het bos gewandeld, bijna voor de bungalow van het konijn, maar omdat hij niet de juiste ogen had, had de jongen Oom Wiggily nooit gezien. Het vereist zeer scherpe ogen om de wezens van het bos en de velden te zien, en om de kleine huizen te vinden waarin ze wonen.

In ieder geval had de jongen Oom Wiggily nooit opgemerkt, hoewel de konijnenheer de jongen vaak had gezien. Vaak, als je door het bos gaat, kijken de diertjes naar je en zien ze je, terwijl je nooit weet dat ze er zijn.

En al snel huppelde Oom Wiggily vlak langs het huis waar de Kiespijn Jongen woonde. En net toen zei Moeder, voor de tiende keer:

"Je kunt me beter jou naar de tandarts laten brengen en die kiespijn laten stoppen, jongen."

"Nee! Nee! Ik wil niet! Ik – ik – ik denk dat het vanzelf wel over gaat," zei de jongen, hoopvol.

Oom Wiggily, die zich in de struiken voor het huis van de jongen verstopte, ging op zijn achterpoten zitten en liet zijn roze neus twinkelen. Door een vreemde en wonderbaarlijke nieuwe kracht die hij had, kon de konijnenheer de gesprekken van jongens en meisjes horen en begrijpen, hoewel hij het zelf niet kon

spreken. Het was dus geen enkel probleem voor Oom Wiggily om te weten wat die jongen zei.

"Hij is bang; dat is wat de jongen is," zei de konijnenoom tegen zichzelf, leunend op zijn rood, wit en blauw gestreepte kruk. "Hij is bang om naar de tandarts te gaan en die kies te laten vullen of trekken. Dat is heel dom van hem, want de tandarts zal hem niet veel pijn doen en zal de pijn snel stoppen. Ik vraag me af hoe ik die jongen dit kan laten geloven? Zijn moeder en oma lijken het niet te kunnen."

Want Meneer Langoor hoorde Moeder en Oma proberen om die Kiespijn Jongen naar de tandarts te laten gaan. Maar de jongen schudde alleen maar zijn hoofd en deed alsof hij punaises in het tapijt hamerde met zijn voet, en hij hield zijn hand voor zijn mond. Maar ondertussen bleef de pijn steeds erger en erger worden en springen, springen, tuimelen, draaien, keren en klapperen – bijna als een clown in het circus.

"Nee! Nee! Ik ga niet naar de tandarts!" riep de jongen. Toen had Oom Wiggily een idee. Hij kon door het raam van het huis kijken en de jongen zien. Voor het raam was een grasveld, aan de rand van het bos, en vlakbij stond een oude boomstronk, bijna gevormd als de gemakkelijke stoel in een tandartspraktijk.

"Ik weet wat ik zal doen," zei Oom Wiggily. "Ik zal doen alsof ik kiespijn heb. Ik ga Dr. Buidelrat halen en ik ga op deze stronkstoel zitten. Dan zal ik Dr. Buidelrat zeggen dat hij moet doen alsof hij een van mijn tanden eruit trekt."

"Ik denk dat als Zuster Jane hier was, ze zou vragen wat dat zou helpen?" dacht Oom Wiggily. "Maar ik denk

dat het veel goeds zal doen. Als die jongen mij ziet, een konijnenheer, die een tand laat trekken, wat hij zal denken te zien, kan dat hem moedig genoeg maken om naar de tandarts te gaan. Ik ga het proberen."

Weg huppelde Oom Wiggily naar het kantoor van Dr. Buidelrat.

"Wat is er aan de hand? Weer reuma?"

vroeg de dierendokter.

"Nee, maar ik wil dat je komt om een tand voor me te trekken,"

zei Oom Wiggily, terwijl hij met één oog knipoogde en met zijn

roze neus twinkelende.

"Een tand trekken! Maar je tanden zijn allemaal in orde!" riep Dr. Buidelrat.

"Het is om een kleine les aan een jongen te geven," fluisterde het konijn, en toen knipoogde Dr. Buidelrat met één oog, in een begrijpende manier.

Even later ging Oom Wiggily op de oude stronk zitten die eruitzag als een stoel, en Dr. Buidelrat stond boven hem.

"Open je mond en laat me zien welke tand pijn doet," zei Dr. Buidelrat, net als een tandarts.

"Oké," antwoordde Oom Wiggily, en vanuit de hoek van zijn linkeroog kon de konijnenheer de Kiespijn Jongen bij het raam naar buiten zien kijken. De jongen zag het konijn en Dr. Buidelrat bij de oude stronk, en hij zag Meneer Langoor zijn mond openen en met zijn poot naar een tand wijzen.

"Oh, Moeder!" riep de jongen, erg opgewonden. "Kijk! Daar is een grappig konijn, zelfs met een hoge zijden hoed, die een tand laat trekken. Oma, kijk!"

"Nou, ongeloofelijk!" mompelde de oude dame. "Is dat niet perfect wonderbaarlijk! Ik wist niet dat dieren ooit kiespijn hadden!"

"Oh, ik denk dat ze dat af en toe wel hebben," zei de moeder van de Kiespijn Jongen. "Maar kijk eens hoe dapper die konijnenheer is! Hij vindt het niet erg dat de dierentandarts zijn pijn stopt! Moet je nagaan!"

Noch Oma noch Moeder zeiden iets tegen de jongen. Alle drie stonden ze gewoon bij het raam en keken naar Oom Wiggily en Dr. Buidelrat. En terwijl ze keken, stopte Dr. Buidelrat een klein glimmend ding, zoals een knoopsgat, in de mond van de konijnenheer. Hij gaf een plotseling klein rukje en, even later, hield hij iets omhoog dat in de zon glinsterde. Het was maar een stukje glas, dat Oom Wiggily in zijn poot had gehouden voor dit deel van het toneelstukje, maar het leek op een tand.

"Nou, ja!" lachte Oma. "Het konijn heeft zijn tand laten trekken!"

"En hij lijkt er helemaal geen last van te hebben," voegde Moeder eraan toe.

En ja hoor, Oom Wiggily huppelde van de neptandartsstoel-stronk af, en begon met zijn rood, wit en blauw gestreepte reuma-kruk een klein dansje te dansen met Dr. Buidelrat.

"Deze dans is om te laten zien dat het geen pijn doet, zelfs niet om een tand te laten trekken; laat staan om er een te laten vullen," zei het konijn.

"Ik begrijp het!" lachte Dr. Buidelrat. En terwijl hij en Oom Wiggily dansten, keken ze, vanuit hun ooghoeken, en zagen ze de Kiespijn Jongen bij het raam staan kijken.

"Nou, ik heb in al mijn dagen nog nooit zoiets gezien!" riep Oma uit.

"Ik ook niet," zei Moeder. "Is het niet geweldig!"

De jongen haalde zijn hand van zijn mond.

"Ik - ik denk, Moeder," zei hij, toen hij Oom Wiggily op een heel vrolijke manier over zijn kruk zag springen, "ik denk dat ik naar de tandarts ga en hem mijn kiespijn laat stoppen!"

"Hoera!" riep Oom Wiggily zachtjes, die hoorde wat de jongen zei. "Dit is precies wat ik wilde dat er zou gebeuren, Dr. Buidelrat! Onze kleine les is voorbij. Nu kunnen we gaan!"

Weg huppelde het konijn, om Zuster Jane te vertellen over het vreemde avontuur, en Dr. Buidelrat, met zijn tas met poeders en pillen op zijn staart, waar hij die altijd droeg, schuifelde terug naar zijn kantoor.

De jongen ging naar de tandarts en al snel was zijn tand gerepareerd, zodat hij geen pijn meer zou doen. Hij voelde nauwelijks wat de tandarts bij hem deed.

"Ik - ik wist niet hoe makkelijk het was totdat ik het konijn zijn tand zag trekken," zei de jongen tegen de tandarts.

"Hum," zei de tandarts, "sommige konijnen zijn erg grappig!"